

Arrest

nr. 213 686 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VAN DE COTTE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kohi, in het district Qaisar van de provincie Faryab. U bent van Oezbeekse afkomst.

Er was een sterke talibanaanwezigheid in uw dorp. De taliban verboden u en uw zussen om naar school te gaan. Uw zus W. (...) werd in 2015 gedood door de taliban omdat ze naar school ging. Uw andere zus, M. (...), werd zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan ontvoerd door de taliban. Na zes jaar gevangenschap kon zij ontsnappen. Hierop besliste uw vader dat uw familie het land moest verlaten. U vertrok eind maart 2015 uit Afghanistan samen met uw vader R. K. (...) (CG X/O.V. X), moeder K. H.

(...) (CG X/ O.V. X) en zus K. M. (...) (CG X/ O.V. X). Jullie kwamen op 10 oktober 2015 aan in België. Op 12 oktober 2015 dienden uw vader, moeder en zus verzoeken in tot internationale bescherming. U was als minderjarige ingeschreven in het dossier van uw moeder. Er werden in de drie dossiers beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De beslissingen die uw vader, moeder en zus kregen werden daarnaast ook bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22 maart 2018 dienden uw vader, moeder en zus een eerste volgend verzoek om internationale bescherming. De drie verzoeken werden niet-ontvankelijk verklaard. Op diezelfde datum deed u als meerderjarige een eerste verzoek tot internationale bescherming.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: de taskara van uw moeder en vader en bijhorende vertaling, een brief van de dorpsverantwoordelijken over jullie problemen en de bijhorende vertaling, een brief van een medewerker van uw asielcentrum, 11 foto's, een video van een dorpsfeest waarop uw familie te zien is en twee nieuwsreportages over gebeurtenissen in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek tot internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw vader ter zake werden uiteengezet. Daarnaast verklaart u ook altijd bij uw ouders te hebben gewoond en samen te zijn vertrokken uit Afghanistan (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat het CGVS in het kader van het eerste verzoek tot internationale bescherming van uw vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verblijf in het district Qaisar van de provincie Faryab noch aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. Zijn eerste volgend verzoek werd niet ontvankelijk verklaard.

Gelet op bovenstaande kan ten aanzien van u evenmin worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangehaalde bijkomende elementen kunnen aan bovenstaande niets wijzigen.

U stelt meerbepaald dat u in Afghanistan niet vrij zou zijn om te werken en studeren (CGVS, p. 8, DVZ vragenlijst, vraag 6 en 8). Uw advocaat haalde aan dat u als verwesterd moest worden beschouwd gelet op het feit dat u hier al drie jaar verbleef (CGVS, p. 8). Bovenstaande elementen volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Met betrekking tot de door u aangehaalde regels over omgang met vrouwen dient immers te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen (bv. kledij, omgang met meisjes,...) gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Wat betreft de onderwijsmogelijkheden in uw land van herkomst dient verwezen te worden naar de informatie van het CGVS, waaruit blijkt dat deze regionaal verschillen binnen Afghanistan. Daar u geen zicht biedt op waar u vandaan komt kan het CGVS zich hier dan ook niet over uitspreken.

De door u aangehaalde elementen waaruit uw integratie in België blijkt, meer bepaald uw langdurig verblijf in België, uw scholing in België en uw opgebouwd sociaal netwerk in België, zijn elementen die een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt in de weg kunnen staan of kunnen bemoeilijken. Het CGVS is enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/ of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, aan te wenden.

Uw voorgelegde documenten kunnen evenmin iets veranderen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de taskara's van uw ouders en de brief van de dorpsoudsten dient te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De brief die u indient, waarin de problemen van uw ouders alsook uw problemen bij terugkeer naar Afghanistan worden vermeld, werd volgens u geschreven door een medewerker in het centrum (CGVS, p.5). Bijgevolg betreft dit geen objectieve bron en kan hieraan ook geen enkele bewijswaarde worden gehecht.

Wat betreft de foto's en video van het dorpsfeest dient er opgemerkt te worden dat er echter aan privé-foto's en videobeelden evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Bovendien dateert de video van het dorpsfeest van 13 jaar geleden waardoor het CGVS in de onmogelijkheid verkeert om iedereen op de video te identificeren. De opmerking van uw advocaat dat er in de notities van het persoonlijk onderhoud vermeld staat dat de zoon van de zus in de video van het dorpsfeest opdook terwijl deze persoon op dat moment nog niet geboren was doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht".

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavig verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de motieven die door haar vader werden uiteengezet in het kader

van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van haar vader van 12 oktober 2015 werd door de commissaris-generaal op 27 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen enkel geloof werd gehecht aan diens verblijf in het district Qaisar van de provincie Faryab, onder meer gezien hij, zijn vrouw en dochter M. nauwelijks Dari spreken ondanks hun bewering dat zij tot 2014 in Afghanistan zouden hebben gewoond, hij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn werkzaamheden in Afghanistan, zijn vrouw en zijn dochter M. een gebrekkige kennis hebben van het dorp Kohi en, ten slotte, hij geen enkel identiteitsbewijs voorlegt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde regio van herkomst in Afghanistan, werd tevens geoordeeld dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is (administratief dossier, stuk 16, map landeninformatie, deel 2). Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 200 790 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 maart 2018, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het voorgehouden verblijf van haar ouders in het district Qaisar van de provincie Faryab ongeloofwaardig is en dat geen geloof kan worden gehecht aan hun asielaanvraag. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. Het eerste volgend verzoek om internationale bescherming van haar vader werd door de commissaris-generaal niet ontvankelijk verklaard (administratief dossier, stuk 16, map landeninformatie, deel 3). Haar vader ging niet in beroep tegen deze beslissing.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat het gehoor van haar familieleden plaatsvond in de aanwezigheid van een tolk Dari, terwijl zij allen van Oezbeekse origine zijn en in Afghanistan steeds in het Oezbeeks gecommuniceerd hebben, wijst de Raad erop dat dit argument reeds aangehaald werd door haar ouders in het kader van hun beroep tegen de beslissingen inzake hun eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad heeft bij arrest nr. 200 790 van 7 maart 2018 reeds geantwoord op deze grief. De opmerkingen in het verzoekschrift met betrekking tot elementen die reeds beoordeeld werden door de Raad in het kader van de beroepen tegen de beslissingen inzake het eerste verzoek van haar ouders zijn *in casu* dan ook niet dienend nu verzoekende partij geen nieuwe elementen bijbrengt die deze eerdere beoordeling in een ander daglicht stelt.

2.2.5. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij wel het Dari machtig is en dat zij dan ook veel beter dan haar familie de vragen van het Commissariaat-generaal kon beantwoorden, doch werden haar nauwelijks vragen gesteld over hun levensomstandigheden in Afghanistan en hun regio van herkomst, bemerkt de Raad evenwel dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van haar ouders dat zij hun voorgehouden verblijf in het district Qaisar van de provincie Faryab niet aannemelijk hebben gemaakt. Aangezien verzoekende partij verklaart altijd bij haar ouders te hebben gewoond en samen te zijn vertrokken uit Afghanistan (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 4), kan derhalve evenmin enig geloof worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden verblijf in het district Qaisar van de provincie Faryab. Haar kennis van het Dari doet hieraan geen enkele afbreuk.

2.2.6.1. Daarnaast voert verzoekende partij aan dat wat betreft Afghanistan de praktijken die vrouwen dienen te ondergaan moeilijk omschreven kunnen worden als louter beperkingen op het recht op vrije meningsuiting en privéleven, doch wel degelijk als mensenrechtenschendingen. Verzoekende partij merkt op dat Afghanistan een zeer gevaarlijk land is voor vrouwen en verwijst in dit verband naar de *UNHCR Eligibility Guidelines* inzake Afghanistan van 19 april 2016. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoekende partij wijst in dit verband op haar jarenlange verblijf in het buitenland, het feit dat zij naar school is geweest en het feit dat zij niet gehuwd is. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende rapporten waaruit de problemen van terugkeerders naar Afghanistan blijken (bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift). Ten slotte haalt zij nog een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2015 aan waarbij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan een jongere omdat deze op jonge leeftijd naar België was gekomen, lange tijd was weggeweest uit Afghanistan en zich op die grond in een uitermate kwetsbare positie bevindt in de Afghaanse context. Verzoekende partij meent zich in geval van een terugkeer naar Afghanistan in dezelfde situatie te bevinden en stelt dat zij *“zal worden beschouwd als “besmet” door de Westerse waarden”*.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat in de *UNHCR Eligibility Guidelines* inzake Afghanistan van 19 april 2016 inderdaad melding wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van vrouwen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd. Evenwel dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoekende partij op geen enkele

wijze *in concreto* aantoont dat zij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. De door verzoekende partij aangehaalde elementen volstaan geenszins om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd en omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. De Raad onderstreept nog dat een loutere verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Verder stelt de Raad vast dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte rapporten over terugkeerders naar Afghanistan (bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift) niet blijkt dat iedere Afghaan die van het buitenland terugkeert naar Afghanistan, enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van die groep, of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is in haar verweer aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de verzoeker om internationale bescherming op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij haar beweerde (recent) verblijf in het district Qaisar van de provincie Faryab (Afghanistan) niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van verzoekende partij noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij in dezen niet ter discussie staat. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het district Qaisar van de provincie Faryab (Afghanistan), en evenmin uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of verzoekende partij afkomstig is uit of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat zulk risico in haar hoofde niet voorhanden is. Verzoekende partij kan, met betrekking tot de vraag of zij bij een terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, geenszins volstaan met een loutere verwijzing naar rapporten betreffende de algemene veiligheidssituatie in de provincie Faryab (bijlage 5 van het verzoekschrift) doch dient enig verband met haar persoon aannemelijk te maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekende partij maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 mei 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT